

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - Nummer et

At prøve den nærværende sandhed

Jeff Pippenger

2025-12-02

”Der er i Skrifterne nogle ting, som er vanskelige at forstå, og som de ukyndige og ubefæstede, efter Peters ord, fordrejer til deres egen undergang. Vi vil måske ikke i dette liv være i stand til at forklare betydningen af ethvert skriftsted; men der er ingen livsvigtige punkter i den praktiske sandhed, som vil være indhyllet i mysterium. Når tiden kommer, i Guds forsyn, for at verden skal prøves på den sandhed, der gælder for den tid, vil sind blive bevæget af Hans Ånd til at granske Skrifterne, ja, med faste og med bøn, indtil led efter led er udforsket og sammenføjet i en fuldkommen kæde. Hver kendsgerning, som umiddelbart vedrører sjæles frelse, vil blive gjort så klar, at ingen behøver at fare vild eller vandre i mørke.

“Efterhånden som vi har fulgt profetiens kæde ned gennem tiden, er den åbenbarede sandhed for vor tid blevet klart set og forklaret. Vi er ansvarlige for de privilegier, vi nyder, og for det lys, som skinner på vor sti. De, der levede i tidligere generationer, var ansvarlige for det lys, som det blev tilladt at skinne over dem. Deres sind blev beskæftiget med forskellige punkter i Skriften, som satte dem på prøve. Men de forstod ikke de sandheder, som vi forstår. De var ikke ansvarlige for det lys, som de ikke havde. De havde Bibelen, ligesom vi har; men tiden for udfoldelsen af særlig sandhed i forbindelse med afslutningsscenerne i denne jords historie er under de sidste generationer, som skal leve på jorden.”

„Særlige sandheder er blevet tilpasset de forhold, som generationerne har levet under. Den nærværende sandhed, som er en prøve for folket i denne generation, var ikke en prøve for folket i generationer langt tilbage. Hvis det lys, som nu skinner over os med hensyn til sabbatten i det fjerde bud, var blevet givet til generationerne i fortiden, ville Gud have holdt dem ansvarlige for dette lys.“ Testimonies, bind 2, 692, 693.

Nyt og gammelt

"I enhver tidsalder sker der en ny udvikling af sandheden, et budskab fra Gud til folket i den generation. De gamle sandheder er alle væsentlige; ny sandhed er ikke uafhængig af den gamle, men en udfoldelse af den. Det er kun, når de gamle sandheder forstås, at vi kan fatte de nye. Da Kristus ønskede at åbne for sine disciple sandheden om sin opstandelse, begyndte Han 'fra Moses og alle profeterne' og 'udlagde for dem i alle skrifterne det, der handlede om Ham.' Luk. 24,27. Men det er det lys, som skinner i sandhedens friske udfoldelse, der forherliger det gamle. Den, som forkaster eller forsømmer det nye, besidder i virkeligheden ikke det gamle. For ham mister det sin livgivende kraft og bliver blot en livløs form."

Der er dem, som bekender at tro på og lære Det Gamle Testaments sandheder, samtidig med at de forkaster Det Nye. Men idet de nægter at modtage Kristi lære, viser de, at de ikke tror på

det, som patriarker og profeter har talt. »Havde I troet Moses,« sagde Kristus, »ville I have troet mig; thi han skrev om mig.« Johannes 5,46. Derfor er der ingen virkelig kraft i deres undervisning selv af Det Gamle Testamente.

„Mange, som hævder at tro på og at forkynde evangeliet, befinder sig i en lignende vildfarelse. De tilsidesætter Det Gamle Testaments Skrifter, om hvilke Kristus erklærede: 'Det er dem, som vidner om mig.' Joh. 5,39. Ved at forkaste det Gamle forkaster de i virkeligheden det Nye; for begge er dele af en uadskillelig helhed. Intet menneske kan med rette fremstille Guds lov uden evangeliet eller evangeliet uden loven. Loven er evangeliet legemliggjort, og evangeliet er loven udfoldet. Loven er roden, evangeliet er den duftende blomst og den frugt, som den bærer.“

"Det Gamle Testamente kaster lys over det Nye, og det Nye over det Gamle. Hvert af dem er en åbenbaring af Guds herlighed i Kristus. Begge fremholder sandheder, som uafbrudt vil åbenbare nye dybder af mening for den oprigtige søger." Kristi lignelser, s. 128.

Nærværende sandhed er pr. definition den »åbenbarede sandhed« for en bestemt tidsperiode, som er »klart set og forklaret«. Den generation, der lever på det tidspunkt, hvor »nærværende sandhed« åbenbares, holdes »ansvarlig« for at modtage denne sandhed eller dø. De forenede sandheder, som udgør »den nærværende prøvende sandhed« for »denne generation«, fremstilles i »udfoldelsen af særlige« sandheder »i relation til de afsluttende scener i denne jords historie«. Sandhed, og derfor »nærværende sandhed«, forbilledliggøres af Det Nye Testamente i forhold til Det Gamle Testamente. Sandhed stadfæstes på to vidner, og sandhed har en begyndelse og en ende, en bogstavelig og en åndelig, en gammel og en moderne, en alfa og en omega, en første og en sidste.

Milleritternes grundlag for den første engels budskab er det »gamle« i forhold til den tredje engels budskab om »den nærværende sandhed«. De, som »forkaster det gamle«, »forkaster i virkeligheden det nye«, for begge er dele af en uadskillelig helhed.

Jeg så nødvendigheden af, at budbærerne især våger og holder al fanatisme i skak, hvor end de måtte se den opstå. Satan trænger sig på fra alle sider, og medmindre vi vogter os for ham og holder vore øjne åbne for hans anslag og snarer og ifører os Guds fulde rustning, vil den ondes brændende pile ramme os. Der er mange dyrebare sandheder indeholdt i Guds Ord, men det er „nærværende sandhed“, som hjorden behøver nu. Jeg har set faren ved, at budbærerne fjerner sig fra den nærværende sandheds vigtige punkter for at dvæle ved emner, som ikke er egnede til at forene hjorden og hellige sjælen. Her vil Satan benytte enhver mulig fordel for at skade sagen.

“Men sådanne emner som helligdommen i forbindelse med de 2300 dage, Guds bud og Jesu tro er fuldkommen egnede til at forklare den tidligere adventbevægelse og vise, hvad vor nuværende stilling er, grundfæste den tvivlendes tro og give vished om den herlige fremtid. Disse har jeg ofte set var de vigtigste emner, som budbærerne burde dvæle ved.” Early Writings, 63.

„Helligdommen i forbindelse med de 2300 dage, Guds bud og Jesu tro“ er nøglen til at forklare „den tidligere adventbevægelse“ blandt milleritterne og dermed til „fuldkomment“ at forklare,

„hvad vor nuværende stilling er.“ De, som „tvivler“ på „den tidligere adventbevægelse“, „tvivler“ på det, som giver „vished om den herlige fremtid.“ Det, som giver vished om fremtiden, er fortiden.

Joels bog er et budskab om nærværende prøvende sandhed. Dette bekræftes af flere vidner. Joel identificeres som „nærværende sandhed“ af Profetiens Ånd, som ifølge Johannes i Johannes' Åbenbaring er Jesu vidnesbyrd.

Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham for at vise sine tjenere, hvad der snart skal ske; og han sendte den og kundgjorde den ved sin engel for sin tjener Johannes, som vidnede om Guds ord og om Jesu Kristi vidnesbyrd og om alt det, han så. Åbenbaringen 1:1, 2.

Johannes' "vidnesbyrd" (som han "aflagde vidnesbyrd om") blev fremstillet i tre dele. Han nedskrev "Guds ord", "Jesu vidnesbyrd" og "det, som han så". I de første to vers i Åbenbaringen fremstiller Johannes én, som har fået gaven "profetiens ånd". Denne gave omfatter en særlig åbenbaring af Guds ord, og den omfatter også særlige åbenbaringer, meddelt profeten gennem Kristi ord; (enten af Kristus direkte eller gennem hans englelige repræsentanter) og gaven omfatter også sandhed fremstillet gennem drømme og syner. Profetiens ånd er Kristi vidnesbyrd, som meddeles profeten, og det bærer den samme autoritet, som hvis en engel eller Kristus selv talte ordene.

Og jeg faldt ned for hans fødder for at tilbede ham. Og han sagde til mig: Gør det ikke; jeg er din medtjener og dine brødres, som har Jesu vidnesbyrd. Tilbed Gud; thi Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd. Åbenbaringen 19,10.

Gabriel identificerer sig som en medtjener sammen med Johannes, og han må ikke tilbedes. Gabriel gør også klart, at de „brødre“, som Johannes repræsenterer, „har Jesu vidnesbyrd“, hvilket er „profetiens ånd“. De „brødre“, som Johannes repræsenterer, er de hundrede fireogfyrre tusinde, og alle brødrene har „profetiens ånd“.

„Og de stod tidligt op om morgenen og drog ud til Tekoas ørken; og idet de drog ud, stod Josafat frem og sagde: Hør mig, Juda og I Jerusalems indbyggere! Tro på Herren jeres Gud, så skal I blive stående; tro på hans profeter, så skal det gå jer vel.“ 2 Krønikebog 20,20.

»Tro på Herren jeres Gud, så skal I stå faste; tro på hans profeter, så skal det gå jer vel.«

„Esajas 8,20. 'Til loven og til vidnesbyrdet! Hvis de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, er det, fordi der ikke er noget lys i dem.' Her stilles to tekster frem for Guds folk: to betingelser for fremgang. Loven, talt af Jehova selv, og profetiens ånd, er de to visdomskilder til at vejlede hans folk i enhver erfaring. 5 Mosebog 4,6. 'Dette er jeres visdom og jeres forstand i folkenes øjne, og de skal sige: Sandelig, dette store folk er et vist og forstandigt folk.'“

„Guds lov og Profetiens Ånd går hånd i hånd for at vejlede og rådgive menigheden, og hver gang menigheden har erkendt dette ved at adlyde hans lov, er profetiens ånd blevet sendt for at lede den på sandhedens vej.

„Åbenbaringen 12,17. „Og dragen blev vred på kvinden og gik bort for at føre krig mod resten af hendes sæd, dem som holder Guds bud og har Jesu Kristi vidnesbyrd.‘ Denne profeti peger tydeligt på, at restmenigheden vil anerkende Gud i hans lov og vil have den profetiske gave. Lydighed mod Guds lov og profetiens ånd har altid kendetegnet Guds sande folk, og prøven gives som regel på grundlag af nærværende åbenbaringer.

„På Jeremias’ tid havde folket ingen tvivl om Moses’, Elias’ eller Elisas budskab, men de drog i tvivl og tilsidesatte det budskab, som Gud sendte til dem ved Jeremias, indtil dets kraft og virkning var spildt, og der ikke var noget andet middel end, at Gud førte dem bort i fangenskab.”

„Ligeledes havde folket på Kristi tid lært, at Jeremias’ budskab var sandt, og de overtalte sig selv til at tro, at dersom de havde levet i deres fædres dage, ville de have taget imod hans budskab, men samtidig forkastede de Kristi budskab, om hvem alle profeterne havde skrevet.”

“Da den tredje engels budskab fremstod i verden, hvilket skal åbenbare Guds lov for menigheden i dens fylde og kraft, blev også den profetiske gave straks genoprettet. Denne gave har spillet en meget fremtrædende rolle i udviklingen og fremførelsen af dette budskab.

"Når der er opstået meningsforskelle med hensyn til fortolkninger af Skrifterne og arbejdsmetoder, som er egnede til at røkke de troendes tro på budskabet og føre til splittelse i arbejdet, har profetiens ånd altid kastet lys over situationen. Den har altid bragt enhed i tanken og harmoni i handlingen til de troendes legeme. I enhver krise, som er opstået under budskabets udvikling og værkets vækst, har de, som har stået fast ved Guds lov og lyset fra profetiens ånd, sejret, og værket er blomstret i deres hænder." Loma Linda Messages, 33, 34.

Joels Bog identificeres direkte som „nærværende sandhed“ inden for Profetiens Ånd, som ifølge Johannes i Johannes’ Åbenbaring er Jesu vidnesbyrd. Den stadfæstes også direkte i Guds Ord. Både Bibelen og Profetiens Ånd anvender direkte Joels Bog på de sidste dage.

»Hver af de gamle profeter talte mindre for deres egen tid end for vor, således at deres profetier er gældende for os. ‘Men alt dette hændte dem som forbilleder, og det blev skrevet til advarsel for os, til hvem verdens ender er nået.’ 1 Korintherbrev 10:11. ‘Ikke for sig selv, men for os tjente de med det, som nu er blevet forkyndt jer af dem, der har prædiker evangeliet for jer ved Helligånden, som blev sendt ned fra himlen; disse ting længes englens efter at skue ind i.’ 1 Petersbrev 1:12. ...«

„Bibelen har samlet og bundet sine skatte sammen for denne sidste generation. Alle de store begivenheder og højtidelige hændelser i Det Gamle Testaments historie er blevet, og bliver, gentaget i menigheden i disse sidste dage.“ Selected Messages, bog 3, 338, 339.

Joels profeti er „gældende” „over” dem, „over hvem verdens ende er kommet”. „Gældende” fremhæver ganske enkelt, at „den nærværende sandhed” altid er en prøve, og de, som ikke består prøven, fremstilles ved sådanne bibelske skikkelser som Judas.

„Lektion efter lektion faldt upåagtet på Judas’ øren. Hvor mange følger i dag i hans fodspor. I lyset af Guds lov ser selviske mennesker deres onde karakter, men undlader at gennemføre den

nødvendige reformation og går videre fra én syndig tilstand til en anden.

„Kristi lærdomme kan anvendes på vor egen tid og slægt. Han sagde: ‘Jeg beder ikke alene for disse, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig.’ Det samme vidnesbyrd bringes til os i disse sidste dage, som blev bragt til Judas. De samme lærdomme, som han undlod at omsætte i sit liv, kommer til mennesker, som hører, og dog lider et lignende nederlag, fordi de ikke lægger deres synd bort.“ Review and Herald, 17. marts 1891.

Johannes er gennem hele Johannes’ Åbenbaring et forbillede på Guds folk i de sidste dage, og ved at være forvist til Patmos repræsenterer Johannes dem, der forfølges under søndagslovkrisen. Han oplyser, hvorfor han blev fængslet.

Jeg, Johannes, som også er jeres broder og meddelagtig i trængslen og i Jesu Kristi rige og udholdenhed, var på den ø, som kaldes Patmos, for Guds ords skyld og for Jesu Kristi vidnesbyrds skyld. Åbenbaringen 1:9.

Johannes blev forfulgt på grund af Bibelen og Profetiens Ånd. Hvorfor bliver de et hundrede og fireogfyrre tusinde forfulgt på grund af Profetiens Ånd? Den første sandhed, som profeten Joel identificerer, er Syvendedags Adventistkirkens frafald. Da apostlen Peter påpegede, at pinsedagen var en opfyldelse af Joels bog, gjorde Peter det som svar på, at jøderne angreb manifestationen af „tunger“. Jøderne, som dengang var et forbillede på syvendedagsadventisterne i de sidste dage, hævdede, at Peter og dem, der forkyndte budskabet, var „berusede“. Syvendedagsadventister vil kæmpe imod den sildige regns budskab, således som jøderne gjorde på Peters tid. De gør det, for de, som forkynder den prøvende „nuværende sandheds“ budskab om den sildige regn, har de „gamle“ grundlæggende sandheder, for ny sandhed bygger altid på gammel sandhed. Jeremias kaldte Guds folk på den sildige regns tid til at vandre på de gamle stier og lytte til vægterens basunlyd, men de nægter det. Det grundlæggende budskab om den „gamle“ sandhed er symbolsk fremstillet ved de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, som fremstiller pagtforholdet i relation til sabbatten for landet.

”Jeg så, at den navnkristne kirke og navnkristne adventister, ligesom Judas, ville forråde os til katolikkerne for at opnå deres indflydelse til at gå imod sandheden. De hellige vil da være et ubemærket folk, lidet kendt af katolikkerne; men kirkerne og de navnkristne adventister, som kender til vor tro og vore skikke (for de hadede os på grund af sabbatten, fordi de ikke kunne gendrive den), vil forråde de hellige og angive dem til katolikkerne som sådanne, der tilsidesætter folkets institutioner; det vil sige, at de holder sabbatten og tilsidesætter søndagen.

”Derpå vil katolikkerne opfordre protestanterne til at gå videre og udstede et dekret om, at alle, som ikke vil holde ugens første dag i stedet for den syvende dag, skal dræbes. Og katolikkerne, hvis antal er stort, vil støtte protestanterne. Katolikkerne vil give deres magt til dyrets billede. Og protestanterne vil handle, som deres moder handlede før dem, for at tilintetgøre de hellige. Men før deres dekret bringer eller bærer frugt, vil de hellige blive udfriet ved Guds Røst.” Spalding og Magan, 1, 2.

To gange identificerer søster White „den navnkristne kirke“ og „de navnkristne adventister“, idet hun samtidig drager en sontring mellem de to „navnkristne grupper“ og „katolikkerne“. „Den

navnkristne kirke“ og „de navnkristne adventister“ „hadede“ dem, der var repræsenteret ved Peter og Johannes, „på grund af sabbatten; for de kunne ikke modbevise den.“ Den navnkristne kirke og katolikkerne kan ikke „modbevise“ sandheden om sabbatten på den syvende dag, og „de navnkristne adventister“ kan ikke „modbevise“ „de syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, som er landets sabbatsbud. Den navnkristne kirke og katolikkerne kan ikke „modbevise“ det forhold, at sabbatten på den syvende dag er en „grundlæggende“ bibelsk sandhed, og „de navnkristne adventister“ kan ikke „modbevise“ det forhold, at „de syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve er en „grundlæggende“ milleritisk sandhed.

Johannes' fangenskab på Patmos repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusinde, som fastholder både Bibelen og Profetiens Ånd, og som især forfølges udefra på grund af sabbatten på den syvende dag og forfølges indefra på grund af sabbatten i det syvende år for landet. Af denne grund efterfølges Johannes' vidnesbyrd om, hvorfor han blev forfulgt i vers ni, af vers ti's sabbat og budskabet fra fortiden („bagfra“) fra den „store røst“ som af en „basun“.

Jeg, Johannes, som også er jeres broder og meddelagtig i trængslen og i Jesu Kristi rige og udholdenhed, var på den ø, som kaldes Patmos, for Guds ords skyld og for Jesu Kristi vidnesbyrds skyld. Jeg var i Ånden på Herrens dag og hørte bag mig en høj røst som af en basun. Åbenbaringen 1:9, 10.

Johannes repræsenterer dem, som ved 11. september hørte trompetrøsten fra englen i Åbenbaringen atten, der kaldte Guds folk til at vende tilbage til Jeremias' „gamle stier“. Denne mægtige røst var også advarslen fra den syvende trompet, som også er det tredje ve.

Søster White skrev, at „Bibelen har samlet og bundet sine skatte sammen for denne sidste generation.“ Joels Bog er en af de bibelske „skatte“, som er nærværende sandhed i de „sidste dage“. På Pinsedagens tid fastslog Peter, at det var Joels Bog, der da blev opfyldt. Peter talte, ligesom Joel, „mindre for“ Pinsens tidsperiode end for vor „tid“. Pinsens tidsperiode var den tidlige regn for den kristne husholdning. Pinsedagen markerer begyndelsen på den kristne husholdning, og derved anskueliggør den afslutningen på den kristne husholdning. Afslutningen på den kristne husholdning er tiden for den sene regn, som er forbilledliggjort ved Pinsen. Peter er derfor et symbol på Guds folk ved afslutningen af den kristne husholdning, som identificerer opfyldelsen af Helligåndens udgydelse ved at benytte Joels Bog til at gøre dette.

Men Peter trådte frem sammen med de elleve, opløftede sin røst og talte til dem: I judæiske mænd og alle I, som bor i Jerusalem, dette være jer vitterligt, og lån øre til mine ord. For disse er ikke berusede, sådan som I mener; det er jo kun den tredje time på dagen. Men dette er det, som er talt ved profeten Joel: Og det skal ske i de sidste dage, siger Gud, at jeg vil udgyde af min Ånd over alt kød; og jeres sønner og jeres døtre skal profetere, og jeres unge mænd skal se syner, og jeres gamle mænd skal have drømme. Ja, også over mine trælle og over mine trælkvinder vil jeg i de dage udgyde af min Ånd; og de skal profetere. Og jeg vil gøre undere foroven på himmelen og tegn forneden på jorden: blod og ild og røgsky. Solen skal forvandles til mørke og månen til blod, før Herrens store og herlige dag kommer. Og det skal ske, at enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses. Apostlenes Gerninger 2:14–21.

For at være en dygtig studerende af profetien kræves en fast forankret forståelse af, at verdens ende fremstilles »linje på linje« i Skriftens historiske beretning. Forbundet med denne sandhed er, at profeterne selv repræsenterer Guds folk i de sidste dage. Joel henlægger sin bog til de sidste dage, for den forkynner nærmelsen af »Herrens dag«.

Blæs i basunen i Zion, og slå alarm på mit hellige bjerg; lad alle landets indbyggere bæve, thi Herrens dag kommer, ja, den er nær. Joel 2:1.

En ”basun” som symbol repræsenterer blandt andre betydninger et advarselsbudskab. Som symbol kan en basun repræsentere en tidsperiode eller et tidspunkt, eller begge dele—afhængigt af sammenhængen. En basun repræsenterer også dom. Basunhøjtiden, ti dage før Forsoningsdagen, var en advarsel om forestående dom.

„Herrens dag“ betegner, afhængigt af sammenhængen i det skriftsted, hvor udtrykket „Herrens dag“ anvendes, enten et tidspunkt eller et tidsrum. „Herrens dag“ kan være et symbol på den fuldbyrdende dom, repræsenteret ved de syv sidste plager, eller den kan være den fuldbyrdende dom ved afslutningen af tusindårsriget. I begge tilfælde identificerer basunen Guds fuldbyrdende dom. „Herrens dag“ kan derfor repræsentere det tidspunkt, hvor Guds straf fuldbyrdes, eller det tidsrum, hvori Guds straffe fuldbyrdes.

En „basun“, ligesom med „Herrens dag“, kan betegne både et tidspunkt og en tidsperiode, sådan som det bevidnes i de historiske tidspunkter og perioder, der er fremstillet ved de syv basuner i Åbenbaringen otte og ni. Den „Herrens dag“, som Joel fremstiller ved den „basun“, der skal blæses, er både et tidspunkt og også en tidsperiode, som begynder, da dommen over de døde endte, og dommen over de levende begyndte. Den 11. september blev en basun blæst, som markerede de levendes doms ankomst som et tidspunkt og også markerede den 11. september som begyndelsen på perioden for dommen over de levende.

Derfor også nu, siger Herren: Vend om til mig af hele jeres hjerte, med faste og med gråd og med klage. Flæng jeres hjerte og ikke jeres klæder, og vend om til Herren jeres Gud; thi han er nådig og barmhjertig, sen til vrede og rig på miskundhed, og han angrer ulykken. Hvem ved, om han vil vende om og angre og efterlade en velsignelse efter sig, et afgrødeoffer og et drikoffer til Herren jeres Gud? Stød i basunen på Zion, hellig en faste, udråb en højtidelig forsamling. Joel 2:12–15.

Dette er anden gang, Joel befaler, at der skal stødes i basun. „Basunerne“ i Joel er både advarsler om den nært forestående fuldbyrdende dom i de syv sidste plager og er sat ind i sammenhængen med det laodikeiske kald til omvendelse og den nært forestående nådetids afslutning.

Råb højt, spar ikke, opløft din røst som en basun, og kundgør mit folk deres overtrædelse og Jakobs hus deres synder. Esajas 58,1.

Esajas, Joel, Johannes og Peter repræsenterer alle de hundrede og fireogfyrre tusinde i de sidste dage, ligesom Jeremias, der angiver, hvornår basunen skal lyde.

Så siger Herren: Stå ved vejene og se til, og spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandr på den, så skal I finde hvile for jeres sjæle. Men de sagde: Vi vil ikke vandre på den.

Også vækkere satte jeg over jer og sagde: Giv agt på basunens lyd. Men de sagde: Vi vil ikke give agt. Jeremias 6:16, 17.

Basunen lød i disse sidste dage ved 11. september, og den sildige regn begyndte da at falde over dem, som valgte den gode vej og vandrede på den. Det var da, englen i Åbenbaringen atten steg ned.

»Den sene regn skal falde over Guds folk. En mægtig engel skal komme ned fra himlen, og hele jorden skal oplyses af hans herlighed.« Review and Herald, 21. april 1891.

Da New Yorks store bygninger styrtede sammen den 11. september, steg den mægtige engel ned, og den sene regn begyndte at falde.

„Hvordan er det kommet dertil, at det ord er blevet udbredt, som jeg angiveligt har erklæret, at New York skal blive skyllet bort af en flodbølge? Dette har jeg aldrig sagt. Jeg har sagt, idet jeg så de store bygninger skyde op dér, etage på etage: ‘Hvilke forfærdelige scener vil ikke finde sted, når Herren rejser sig for at ryste jorden frygteligt! Da vil ordene i Åbenbaringen 18,1–3 blive opfyldt.’ Hele det attende kapitel i Åbenbaringen er en advarsel om det, der kommer over jorden. Men jeg har ikke fået noget særligt lys angående, hvad der vil komme over New York, kun at jeg ved, at de store bygninger dér en dag vil blive styrtet omkuld ved Guds magts vending og omvæltning. Ud fra det lys, der er givet mig, ved jeg, at ødelæggelse er i verden. Ét ord fra Herren, én berøring af hans mægtige kraft, og disse vældige bygningsværker vil falde. Der vil finde scener sted, hvis gru vi ikke kan forestille os.“ Review and Herald, 5. juli 1906.

Den 11. september begyndte den sene regn at falde som et forudgående stænk før dens fulde udgydelse ved søndagsloven.

«Evangeliets store værk skal ikke afsluttes med en mindre åbenbaring af Guds kraft end den, der prægede dets begyndelse. De profetier, som blev opfyldt ved udgydelsen af den tidligere regn ved evangeliets åbning, skal igen opfyldes ved den sildige regn ved dets afslutning. Her er de ‘vederkvælgelsens tider’, som apostlen Peter så frem til, da han sagde: ‘Omvend jer derfor og vend om, for at jeres synder må blive udslettet, når vederkvælgelsens tider kommer fra Herrens åsyn; og han skal sende Jesus.’ ApG 3,19-20.» The Great Controversy, 611, 612.

Den fuldkomne opfyldelse af „fornyelsens tider“ finder sted, mens du lever, for advarslen er at „omvende“ sig, hvilket er umuligt at gøre, hvis du er død. „Fornyelsens tider“ indtræffer, når de levende sjæles „synder“ endnu kan blive „udslettet“. „Fornyelsens tider“ begyndte den 11. september og identificerer således begyndelsen på dommen over de levende. Pinsen gentages ved afslutningen af evangeliets husholdning. Da „fornyelsens tider“ indtraf, begyndte de begivenheder, der blev forbilledliggjort ved Pinsen, at gentage sig.

“Det er med en inderlig længsel, at jeg ser frem til den tid, da begivenhederne på pinsedagen skal blive gentaget med endnu større kraft end ved den lejlighed. Johannes siger: ‘Jeg så en anden engel komme ned fra himmelen, som havde stor magt; og jorden blev oplyst af hans herlighed.’ Da skal folket, ligesom i pinsetiden, høre sandheden forkyndt til dem, hver mand på sit eget tungemål.

"Gud kan indblæse nyt liv i enhver sjæl, som oprigtigt ønsker at tjene Ham, og kan berøre læberne med en glødende kul fra alteret og gøre dem veltalende i Hans pris. Tusinder af stemmer vil blive gennemtrængt af kraften til at forkynde de vidunderlige sandheder i Guds Ord. Den stammende tunge vil blive løst, og de frygtsomme vil blive gjort stærke til at aflægge et modigt vidnesbyrd om sandheden. Måtte Herren hjælpe sit folk til at rense sjælens tempel for enhver besmittelse og til at bevare en så nær forbindelse med Ham, at de må få del i den sene regn, når den bliver udgydt." Review and Herald, 20. juli 1886.

Vi vil fortsætte i den næste artikel.

Og engelen, som talte med mig, kom igen og vækkede mig, som en mand vækkes af sin søvn. Og han sagde til mig: Hvad ser du? Og jeg sagde: Jeg har set, og se, en lysestage helt af guld med en skål ovenpå, og dens syv lamper derpå, og syv rør til de syv lamper, som er ovenpå den. Og der var to oliiventræer ved siden af den, det ene på højre side af skålen og det andet på venstre side deraf.

Så svarede jeg og talte til englen, som talte med mig, og sagde: Hvad er dette, min herre? Da svarede englen, som talte med mig, og sagde til mig: Ved du ikke, hvad dette er? Og jeg sagde: Nej, min herre.

Da svarede han og talte til mig og sagde: Dette er Herrens ord til Zerubbabel: Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre. Zakarias 4,1-6.